

CHẾT

Một dải sáng nhỏ bay lên không trung, rời bỏ thân thể bẹp dúm và gãy nát cạnh một đồng gì đấy cũng bẹp dúm nhưng phi nhân thể. Phía dưới kia vẫn hỗn độn, điên loạn nhưng đã mất các đường nét và màu sắc, chỉ còn là một hình khối vô định hình, hối hả di chuyển rồi mờ nhạt đi rất nhanh. Dải sáng- bay lên từ một kiếp người vừa kết thúc- vụn vẹo, lung linh như đang ngơ ngác. Lờ mờ đâu đó trong tiềm thức, tụ dần thành một quầng sáng màu da cam, rằng có việc gì đó đang lặp lại. Là lần thứ hai. Lần trước cách đây chừng 30 năm. Còn trước nữa, trước nữa là cái gì nhỉ?

Vàng lửa không gợi ra một hình ảnh gì thêm. Chẳng lẽ tất cả mới chỉ bắt đầu từ lần hiện hữu trong thế giới này để kết thúc bằng cái chết ba mươi năm trước đây hay sao? Nhưng vàng sáng màu da cam đã biến hình, nhiều hình ảnh và màu sắc liên tục chuyển hoá, không ấn tượng, không liên hệ và ghi nhớ dù có vẻ quen quen. Nó cứ bay lên cao, cao mãi thoát khỏi thế giới hỗn loạn, ồn ào, nhưng đã thành xa vời và vô nghĩa với quầng sáng màu da cam, lúc này là tiềm thức dưới dạng một linh hồn.

Không còn khái niệm về thời gian. Mông lung, vô định cho đến lúc khối tròn màu da cam thu nhỏ. Nó càng nhỏ lại thì tiềm thức càng trở nên rõ ràng, ý tưởng bắt đầu có hình nét. Dải sáng đâu rồi nhỉ? Có lúc như ở bên trong cục tròn, lúc ở bên ngoài. Nhưng quá khứ cứ dần dần tái hiện, càng lúc càng rõ ràng mạch lạc...

Một đứa bé sơ sinh nằm cạnh mẹ nó trong phòng sản. Đôi mắt như hai hạt nhãn non ngơ ngác nhìn cuộc đời lần đầu tiên.

Nhưng những đôi mắt tưởng như vô tri đó, vào hai lần trong cuộc đời một con người- lúc lọt lòng và lúc khép lại giã từ cuộc sống- có thể thấy được điều mà những đôi mắt có hồn không thấy được. Đôi mắt đó đang nhìn thấy người bố cúi xuống nó, con người có cái bớt trên má quen thuộc, đã gây những ấn tượng mạnh từ thửa hồn mang nào đó trong tiềm thức tích tụ từ lúc nó chưa được sinh ra trên cõi đời. Chỉ trong một thoáng thôi, trước khi các bà mẹ phủ tấm màn bảo hộ vô hình để nó bắt đầu một cuộc đời như mọi đứa bé sơ sinh khác.

Cuộc đời có khi dài lê thê, có khi rất ngắn ngủi. Có những cuộc đời bình lặng đến mức cả lúc nó tồn tại và không tồn tại chẳng gọi cho các sinh linh khác một ấn tượng gì, chỉ đơn giản trôi qua như kiếp sống của loài kiến không biết cần. Nhưng cũng có kiếp sống ngắn ngủi mà hung tợn, gây tổn thất đáng sợ cho những gì quanh chúng.

Một loạt những hình ảnh không rõ nét chập chờn đi qua trước trái cầu màu da cam, quen nhưng không kịp gọi nhớ, thoáng một cảnh thằng bé đã mười tuổi ngồi sau lưng ông bố to béo, bệ vệ trên chiếc xe máy bóng loáng vượt qua hàng loạt những đứa bạn, đeo cặp sách chạy bộ chân sáo hoặc ngồi sau xe đạp khung dựng của bố mẹ chúng. Thằng bé chọc ngón cái vào lỗ mũi, vẫy các ngón còn lại nửa trêu chọc, nửa khinh thường đám bạn bè đang thèm thuồng ngó theo.

Hình như không có gì đáng gọi nhớ vì mọi hình ảnh đều mờ nhạt, chỉ đôi lần rõ nét hơn với một vài trường đoạn, lúc ông bố có chiếc má bớt với khá nhiều tùy tùng bệ vệ đến nói chuyện ở một nơi rất đông trẻ con, người lớn. Hình nhân đó gân cổ, khoa tay, nói những gì đó để mọi người phía dưới vỗ các bàn tay vào nhau. Thằng bé đứng một mình ở dưới cùng, quanh nó có một hình nền mờ- có lẽ tái hiện từ một vòng luân hồi xa lắc nào đó- cảnh Mã Minh* thuyết giáo và thằng bé trong hình dạng một con ngựa đang nghênh cổ nghe, quên ăn cỏ.

Nhưng nó đã trở lại là thằng bé, đang cố nhảy lên xé một dải

giấy trên tường để làm điều. Một hình nhân đeo kính chạy đến, trề mắt nhìn dải giấy te túa chỉ còn mấy chữ "*HÃY SỐNG VÀ LÀM VIỆC NH...*" trong khi nó đã tót ra ngoài sân trường. Thêm vài cảnh đứa nhỏ ấy đang lắc trong sần nhầy. Nó được cung chiều, sung sướng hơn những đứa cùng tuổi khác và luôn coi đó là việc mà những người để ra nó phải làm. Nhưng không hiểu sao thằng bé thường khinh miệt ông bố, người có chiếc bớt trên má, trong những giấc mơ.

Đáng ghi nhớ nhất có lẽ chỉ ở cảnh dữ dội cuối cùng: nó đang ngồi trong chiếc xe bóng loáng đến chói mắt, dẫn đầu một tập hợp hỗn độn các chiếc xe tương tự, luồn lách phóng như điên đại giữa phố phường và kết thúc bằng những cú tông liên tiếp cho đến khi tất cả đều trở thành đống đổ.

Trái cầu tiềm thức màu da cam bồng toé vụn thành những đốm bay tung như đom đóm. Một cuộc đời đã kết thúc sau hai mươi năm. Ngắn ngủi, hoàn toàn vô ích so với cả loài kiến không biết cần, vì con kiến hèn mọn còn giúp cho việc sử lý những thứ sẽ trở nên thối tha cho môi trường chung của các sinh linh. Cuộc đời của người trẻ tuổi này sao mà hung tàn, độc hại, đáng sợ hơn một cơn chó điên nhốt nhãi lòng thông, lao vào cắn xé nhân quần trong cơn dẫy chết?!

Xuất hiện một vầng sáng khác, đậm đặc và thu nhỏ dần thành một khối hồng. Trái cầu màu hồng càng thu nhỏ thì tiềm thức càng trở nên rõ ràng, ý tưởng lại bắt đầu có hình nét...

Một thằng bé nằm trong rổ tre, phía bên kia là chiếc sảo cũng bằng tre, trùm trùm một bó chăn chiên với vải sồi rách. Hai thứ ở hai đầu quang treo, trên vai một người đàn ông vừa chạy vừa vấp, theo sau là một người đàn bà xách chiếc lồng tre có mấy con chó con quàng quàng chạy theo chồng cùng con chó mẹ đang rít lên ăng ăng. Xa nữa là những hình nhân cao to, vừa hò hét vừa chĩa súng bắn tung toé khắp nơi.

Người đàn ông chợt vấp mạnh, hất đôi quang gánh có thằng

bé đang khóc thất thanh xuống ruộng, ông ta ngã sấp, há mồm, ngoáy rồi không động cựa nữa. Thằng bé quá sợ, tiếng khóc tắc thành cục trong cổ họng trong khi mấy con ngoáo ộp to lớn xé quần áo người đàn bà, chúng xúm xít làm việc gì đấy trên thân hình trần trụi của bà ta. Đứng lên sau cùng là một thằng người đen thui, hai đùi như hai cây chuối hột. Trước khi chạy theo những đứa kia thằng người đen còn chĩa một tiếng nổ đoành vào con chó mực Con Mực văng xuống ruộng lúa nhưng vẫn cố nhồm lên quào quạc hai chân trước về phía mấy con chó con rít ăng ăng trong chiếc sọt tre méo mó...

Một loạt những hình ảnh không rõ nét chập chờn điều qua trước cục tròn màu hồng nhạt rồi lại thấy một thằng bé rất quer khoảng năm sáu tuổi đang đứng túm chặt váy mẹ giữa một đám đông đàn ông đàn bà, trẻ con. Có mấy tấm cốt quây như những chiếc nơm to, từng người phụ nữ rụt rè tiến lại gần. Mẹ thằng bé kéo nó đi thẳng tới chiếc nơm gần nhất, nhấc phăng chiếc nơm quây bằng cốt, xóc một người lạ chỉ còn một chân một tay đứng lêu trong tiếng trống gõ bung bung, tiếng hoan hô kêu gào của mọi người. Về sau thằng bé gọi người thiếu chân tay ấy là bố, rất quý người ấy nhưng lúc đó nó đang mãi nhìn người ta xúm vào quanh một chị còn rất trẻ, rất quen với nó. Chị ta vừa rụt rè nhấc chiếc nơm khác để lộ ra một anh bộ đội không còn chân nào, mắt cũng không nhìn thấy gì. Có những tiếng ồ, à xen trong tiếng vỗ tay hoan hô. Chị rất quen này sống người trong giây lát rồi đột ngột mỉm cười, gạt mọi người ra. Chị cúi xuống xóc anh thương binh đó lên lưng, cõng anh ta đi thẳng một mạch vào chiếc ngõ nhỏ giữa hai bờ tre và mây gai góc. Có vài ba người đàn ông, đàn bà ôm mấy cái xoong nồi từ trên chiếc bàn phủ giấy đỏ tấp tễ chạy theo sau. Hình ảnh lại mờ đi, chỉ còn lắt lẻo một dải giấy trắng có hàng chữ để tuệch toạc "*Nhiệt liệt hoan nghênh **CHỊ EM PHỤ NỮ LÀNG TA TÌNH NGUYỆN NHẬN THƯƠNG BINH LÀM CHỒNG***"...

Hình ảnh nhận thức được tiếp theo là một anh bộ đội trẻ, quer đến mức như hoá thành bản thân khối cầu màu hồng. Anh ta cùng một đồng đội nhảy lên khỏi chiến hào xả đạn từ các khẩu liên thanh vào lưng những hình nhân chạy ở phía trước, trong khi người thứ ba

trong tổ tam tam- có chiếc bớt trên má- vẫn ôm đầu nằm nép ở bên dưới. Bọn hình nhân này cũng to cao như ở hình ảnh lũ ngoáo ộp đã bắn vào người đàn ông và con Mực, nhưng lúc này chúng đang chạy trốn và người bắn xả vào lưng chúng chính là thằng bé- cao lớn trong bộ quân phục với chiếc mũ tai bèo vắt vẻo.

Cục lửa màu hồng rung rung khiến các hình ảnh loăng ra, diễn ra nhanh hơn, vẫn có vẻ quen thuộc nhưng khó gọi nhớ tới điều gì. Rồi thấy hàng loạt hình nhân bắn nhau xối xả trước một khu building lớn. Thằng bé-bộ đội hiện ra rất rõ, nó phụt một loạt lửa đạn vào các khối thép chạy trên bánh xe và các hình nhân mặt mày méo mó đang quăng súng bỏ chạy, rồi cầm cây cờ đỏ leo lên đỉnh qua các bậc thang sắt quanh một tháp nước... Một khối lửa như trái đạn súng cối bùng lên khiến thằng bé loạng choạng rơi xuống, bay bay như một chiếc điều giấy. Thấy rất rõ người có chiếc bớt trên má đang run rẩy nép ở dưới chân tháp, chính là người ôm đầu nằm dưới hào khi thằng bé bắn xả vào lưng những hình nhân to cao chạy trốn..

Sau đây còn thoáng qua một cảnh đông người trong không gian lớn đỏ vàng màu cờ, hoa. Quen quen như một hội nghị tuyên dương công trạng anh hùng, dũng sỹ... rồi như một đoạn phim quay chậm thấy hiện ra con người lùn, hơi mập, có chiếc bớt trên má đang bước lên bục để người ta cài vào ngực những thứ gì đó với bộ mặt phèn phẹt, hớn hờ.

Quả cầu hồng lại vỡ vụn thành những tia lửa nhỏ. Con người tiền kiếp cũng đã kết thúc cuộc đời ở tuổi hai mươi. Anh hùng, hy sinh và rồi lặng im nằm mãi trong đất lạnh.

Trong hư vô cả hai trái cầu chọt cùng chập chờn hiện ra, chúng hoà vào nhau thành khối mới, không định được sắc màu vì luôn đổi thay. Chúng sẽ vẫn vơ trong thinh không để rồi chịu cảnh hồn phi phách tán, hay một ý chí tối cao nào đó muốn chúng tiếp tục xoay vòng theo những qui luật luân hồi và nhân quả?

Vòng luân hồi thứ ba này nếu có, chắc chúng sẽ chịu nhận

một chiếc bốt đánh dấu ở đâu đó để đầu thai thành con người thời thượng - sống dai, được xếp vào vị thế đề đầu cuối cổ đồng loại, đặc biệt là biết bám chằng và khéo léo tung hô những điều giả dối đã cũ rích để lừa bịp thập vạn chúng sinh. Chúng sẽ chọn cách nào đây? Hỡi đức ngài Mã Minh?

Ngọc

Châu

Chú thích:

· * Mã Minh (Asvaghosa) là ông tổ thứ 12 của Phật giáo Ấn Độ. Lần ông thuyết pháp cho quý tộc Bắc Ấn, lời cuốn đến mức có 7 con ngựa bị bỏ đói năm ngày cũng không ngó đến cỏ mà ngẩng đầu lắng nghe (loài vật cũng là chúng sinh trong vòng luân hồi theo Phật lý).

Họ tên: Nguyễn Ngọc Châu

Địa chỉ liên hệ: 312 Lê Thánh Tông, phường Máy Chai, quận Ngô Quyền

Hải Phòng.

Điện thoại: 031-3825226 /0126. 9284620